

okresnímu soudu nějaké služby konala, složila-li nějaký slib a jaký, do-
stávala-li odměnu (srov. Boh. A 9617/32); chybí tedy skutkový podklad,
aby mohlo býti posouzeno, zda šlo v daném případě o poměr, který podle
svrchu uvedených vývodů zakládá pojistnou povinnost. Nedostatek ten je
vadou podstatnou, ježto nelze tak posouditi zákonnost nař. rozhodnutí.

Č. 9652.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: *
Žádá-li zaměstnavatel, aby nebyly předepisovány nemocenské příspěvky
proto, že zaměstnanci jeho v určité dny nepracovali, nemůže nemocen-
ská pojišťovna žádost tu zamítnouti jen z toho důvodu, že podána byla
po uplynutí třídenní lhůty počítané od počátku přerušení práce.

(Nález ze dne 8. února 1932 č. 21.453/29.)

Prejudikatura: srv. Boh. A 7584/28.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna ve V. proti zemskému úřadu
v Praze o pojistné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Firma Jan Sch. v P. oznámila dne 11. dubna 1928 okresní
nemocenské pojišťovně ve V., že se v podniku firmy od 6. do 10. dubna
1928 nepracovalo a žádala, aby za tyto dny nebylo předepisováno po-
jistné. Pojišťovna odepřela upustiti od předpisu pojistného za dny 6. a
7. dubna 1928 a vydala o tom výměr z 19. října 1928. V odůvodnění
 uvedla, že firma přerušení práce v tyto dny neohlásila ve třídenní lhůtě,
stanovené §em 19 zák. č. 221/24.

Okresní úřad ve Šluknově výměrem ze 7. ledna 1929 vyhověl odvo-
lání jmenované firmy a vyslovil, že příspěvky za dny 6 a 7. dubna 1928
neměly býti předepisovány, s tímto odůvodněním: »§ 18 zák. č. 221/24
uvádí požadavky správné přihlášky. § 19 tohoto zák. dále ustanovuje,
že zaměstnavatel jest povinen nejpozději třetího dne oznámiti každou
změnu okolností, uvedených v § 18 odst. 1. písm. a). Poněvadž uvedení
požadavků přihlášky podle § 18 odst. 1. písm. a) jest taxativní a po-
vinnost ke hlášení do tří dnů se vztahuje jen na tyto taxativně uvedené
okolnosti, musí býti vysloveno, že zaměstnavatel nemusí podati při-
hlášku o dnech, ve kterých nebylo pracováno, do lhůty 3 dnů, nýbrž
může to učiniti i později. Předepsání pojistných příspěvků za dny 6. a
7. dubna 1928 neodpovídá tudíž zákonu, pročez bylo nutno zrušiti cit.
výměr okr. nemocenské pojišťovny.«

Odvolání pojišťovny z tohoto výměru zemský úřad v Praze nař.
rozhodnutím nevyhověl a potvrdil výměr I. stolice z jeho důvodů.

O stížnosti, již na toto rozhodnutí podala okr. nemoc. pojišťovna
ve V., uvažil nss toto: — — — — —

V řízení adm. byla vznesena na spor jedině otázka, zdali pojišťovna
právem odpírá přihlédnouti při vyměřování pojistného k takovému
přerušení práce, poněvadž nebylo hlášeno ve lhůtě § 19 cit. zák. Žal.
úřad zodpověděl tuto otázku záporně, dovodiv, jak shora uvedeno, že

výpočet náležitostí přihlášky v § 18 odst. 1 písm. a) jest taxativní a povinnost hlásiti změny, stanovená v § 19, se vztahuje jen na tyto taxativně uvedené náležitosti; nemusí proto zaměstnavatel oznámení o dnech, ve kterých nebylo pracováno, podati do lhůty tří dnů, nýbrž může to učiniti i později. Proti této argumentaci nař. rozhodnutí stížnost nemá námitek, ba naopak uznává, že hlášení dnů prostých práce není hlášením podle § 19, poněvadž tu nejde o změnu okolností v § 18 odst. 1 lit. a) uvedených.

Sporný nárok stěžující si pojišťovny hledí stížnost odchylnou argumentací dovoditi z ustanovení §§ 7, 17 a 160 lit. b) cit. zák. Míni, že zúčastněná firma, oznámivši pojišťovně dny, v nichž se nepracovalo, chtěla tím pojišťovně dáti věděti, že pracovní poměr se svými zaměstnanci sice nezrušila, že však ve dnech 6. a 7. dubna 1928 zaměstnanci její nekonali práci povinně pojištěných. Podle názoru stížnosti jde tu o hlášení podle § 17 cit. zák., t. j. hlášení, že práce povinně pojištěné po určitou dobu byly přerušeny, za kteroužto dobu by ovšem firma byla podle § 160 od placení pojistného osvobozena, avšak jen tenkrát, kdyby učinila zmíněné hlášení ve lhůtě třídní (§§ 7 a 17). To došlo prý výrazu v § 160 odst. 1 lit. b) cit. zák.

Námítka tato vychází z názoru, že povinnost odhlášky, stanovená v § 17 cit. zák., se vztahuje i na případ přerušení prací povinně pojištěných za trvání pracovního poměru, a že v § 160 odst. 1 písm. b) cit. zák. jest obsažena norma, z níž lze dovoditi zákonitost předpisu pojistného i za dobu takového přerušení prací.

Mýlí se. Paragraf 160 odst. 1 písm. b) ustanovuje, že pojistné jest platiti po dobu, po kterou pojištěnec nebyl odhlášen (§ 17), ačkoliv byl přerušen poměr, zakládající pojistnou povinnost. Povinnost odhlášky, stipulovaná v § 17, jest omezena na případ zániku pojištění, nastalého zastavením práce v důsledku ukončení pracovního poměru (srov. Boh. A 7584/28). Z citace § 17 jest patrné, že zákon i v § 160 odst. 1 písm. b) má na mysli jen případy, kdy zaniklo pojištění zastavením práce a ukončením pracovního poměru.

O takový případ tu nejde, ježto jest na sporu předpis pojistného za trvání smlouveného pracovního poměru. Bylo proto stížnost, jež jiných přípustných námitek neuplatňuje, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 9653.

Pojištění nemocenské: * Vezme-li nemocenská pokladna ve lhůtě § 31 nem. zák. neb aspoň před onemocněním pojištěncovým tohoto jako svého člena do evidence, byť i bez přihlášky se strany zaměstnavatele, nelze mluvit o porušení přihlašovací povinnosti zaměstnavatelovy ve smyslu § 32 cit. zák.

(Nález ze dne 8. února 1932 č. 22.024/29.)

Prejudikatura: Boh. A 7993/29.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Berouně proti ministerstvu sociální péče o náhradu podpůrného nákladu.